

ΚΑΤΑΛΗΨΙΑΣ

ενημερωτικό δεητήριο από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω - Κάτω Πατησίων
Κατάληψη Νάξου 75 & Κρασσά

* κυκλοφορεί επίσης το ερωτηματολόγιο του στεκιού Άνω - Κάτω Πατησίων.
Απαντήστε σωτά και κερδίστε την αξιοπρέπεια σας...
Αναζητήστε το στους δρόμους και στις πολυκατοικίες σας!

I. Τίποτα δεν έχει αλλάξει

Αναγκαζόμαστε άλλη μια φορά να μιλήσουμε για όλα εκείνα τα αυτονόητα, που μας οδηγούν στο να οργανωνόμαστε σε ομάδες και σωματεία βάσης, να καταλαμβάνουμε άδεια και ερειπωμένα σπίτια, να υπερασπιζόμαστε τις ιδέες, τα κεκτημένα και τις κοινότητες μας, την ελευθερία λόγου με όσα μέσα διαθέτουμε. Αναγκαζόμαστε να μιλήσουμε ενάντια σε όλα αυτά τα αγαπημένα τσιπάτα δεξιάς ή αριστερής κυβέρνησης που μας κάθονται κάθε φορά στο λαιμό. «Ασφάλεια» και «τέρμα στην διαπλοκή», «ανάπτυξη», «νόμος» και «τάξη», είναι τα διαχρονικά παραμύθια μιας ιστορίας εκμετάλλευσης και αποκλεισμών, διακρίσεων, αυταρχισμού και καταστολής - μιας ιστορίας που το τέλος της εξαρτάται κάθε φορά από το αποτέλεσμα της σύγκρουσης ανάμεσα σ' ΕΜΑΣ κι αυτούς.

II Γιατί πολεμούν τις καταλήψεις Δεν θα πεθάνουμε ποτε- κουφαλα νεκροθαφτη

Οι καταληψίες είμαστε κομμάτι αυτής της κοινωνίας. Το πρόβλημα τους με εμάς είναι ότι προσπαθούμε να αλλάξουμε συλλογικά και χωρίς αρχηγούς αυτήν την καθημερινότητα.

III Λίγα λόγια για το τι είναι το Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω - Κάτω Πατησίων

Το στέκι είναι ένα εργαστήριο αμφισβήτησης και ένας πυρήνας συλλογικής αντίστασης. Είναι ένας φορέας του διαφορετικού, παραφωνία στην ασφυκτική κανονικότητα του συστήματος.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι
Άνω - Κάτω Πατησίων

Κατάληψη
Νάξου 75 & Κρασσά

ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ

της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης. Της συλλογικής ζωής και της ισότητας. Της άρνησης του χρήματος και της ανταλλαγής. Της αντιεξουσίας και της κοινοκτημοσύνης. Μέσα κι έξω από τις καταλήψεις χτίζουμε και παλεύουμε για μια κοινωνία χωρίς διακρίσεις και εξουσία, χωρίς πλούσιες και φτωχές, χωρίς ανώτερους και κατώτερους, χωρίς έχοντες και μη έχοντες.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

...για τους αναρίθμητους λόγους που επικαλούνται για να μας εκκενώσουν που είναι οι ίδιοι λόγοι για να συνεχίσουμε να είμαστε καταληψίες...

I. Τίποτα δεν έχει αλλάξει

Αναγκαζόμαστε άλλη μια φορά να μιλήσουμε για όλα εκείνα τα αυτονόητα, που μας οδηγούν στο να οργανωνόμαστε σε ομάδες και σωματεία βίας, να καταλαμβάνουμε άδεια και ερειπωμένα σπίτια, να υπερασπιζόμαστε τις ιδέες, τα κεκτημένα και τις κοινότητες μας, την ελευθερία λόγου με όσα μέσα διαθέτουμε. Αναγκαζόμαστε να μιλήσουμε ενάντια σε όλα αυτά τα αγαπημένα τσιτάτα δεξιάς ή αριστεράς κυβέρνησης που μας κάθονται κάθε φορά στο λαιμό. «**Ασφάλεια**» και «**τέρμα στην διαπλοκή**», «**ανάπτυξη**», «**νόμος**» και «**τάξη**», είναι τα διαχρονικά παραμύθια μιας ιστορίας εκμετάλλευσης και αποκλεισμών, διακρίσεων, αυταρχισμού και καταστολής - μιας ιστορίας που το τέλος της εξαρτάται κάθε φορά από το αποτέλεσμα της σύγκρουσης ανάμεσα σ' ΕΜΑΣ κι αυτούς.

Όταν μιλάνε για «**ασφάλεια**» εννοούν την **ασφάλεια της ιδιοκτησίας** που συγκεντρώνεται όλο και περισσότερο στα χέρια λίγων και εκλεκτών, στις οικογένειες και τα τζάκια των πολιτικών, τεχνοκρατών, τραπεζιτών. Εννοούν την ασφάλεια της αγοράς, που μας θέλει να εργαζόμαστε για μια μπουκιά ψωμί και με το κεφάλι κάτω. Εννοούν την «ασφάλεια» της σιωπής και της αδιαφορίας, ταϊσμένες με τηλεοπτικό κουτόχορτο. Εννοούν την ασφάλεια της φοροεπιδρομής στον κόσμο της εργασίας. **1**

Όταν μιλούν για **ανάπτυξη και επενδύσεις** εννοούν την καταπάτηση, την χωρίς οίκτο και αύριο καταλήστευση της φύσης. Εννοούν την αφαιμάξη φυσικών πόρων από τις τοπικές κοινωνίες και την δωρεάν παραχώρηση τους σε πολυεθνικούς ομίλους. Εννοούν το ξεπούλημα δημόσιων χώρων σε «εθνικούς ευεργέτες», όπως έκαναν στην περίπτωση του πρώην αεροδρομίου στο ελληνικό που δόθηκε σε τιμή ευκαιρίας στον όμιλο Λάτση. Εννοούν το ξεσπίτωμα του κόσμου της εργασίας για χάρη της τουριστικής βιομηχανίας. Εννοούν τα κάτεργα της υποδηλωμένης, αδήλωτης και κακοπληρωμένης εργασίας.

Όταν μιλάνε για **διαπλοκή** εννοούν πως θα νομοθετούν με τέτοιο τρόπο ώστε οι πολιτικοί και οι φίλοι τους επιχειρηματίες πάντα να την βγάζουν λάδι, κάνοντας ατελείωτα πάρτι με χρήματα που αποκομίζουν από τις φοροεπιδρομές. Τα σκάνδαλα αποτελούν όχημα και εργαλείο της ντόπιας πολιτικής και επιχειρηματικής ελίτ ώστε να εκκαθαρίζουν αντιπάλους, να ισχυροποιούν την εξουσία τους και να έχουν το άλλοθι της διαφάνειας. Οι υποθέσεις αρχειοθετούνται ή σε άλλες περιπτώσεις την πληρώνουν τα «μικρά ψάρια». Χαρακτηριστικός ήταν ο μνημονιακός νόμος «περί ευθύνης υπουργών» σύμφωνα με τον οποίο όσοι υπουργοί κατηγορούνται στη θητεία τους απαλλάσσονται από τις κατηγορίες με την λήξη της θητείας της κυβέρνησης. Αλλά και πιο πρόσφατα ο νέος ποινικός κώδικας, που τέθηκε σε ισχύ από 1η Ιούλη και ψηφίστηκε από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, μετατρέπει σε πλημμέλημα το αδίκημα της δωροδοκίας όταν τα στελέχη που παίρνουν μίζες δεν ανήκουν στο δημόσιο!!!

Όταν μιλάνε για «**νόμο**» εννοούν τον **νόμο του ισχυρού απέναντι στον αδύναμο**. Το νόμο αυτού που κατέχει προνόμια, χρήματα, άκρες στο πολιτικό σύστημα, απέναντι σε αυτόν που δεν έχει. Το νόμο και την τάξη τον επιβάλλουν τα σώματα ασφαλείας και τον επισφραγίζει η δικαιοσύνη. Μια δικαιοσύνη όμως με δύο μέτρα και δύο σταθμά. Όλες είμαστε ίσες απέναντι στον νόμο, απαγορεύεται για όλες να κλέβουν από τα πολυκαταστήματα των πολυεθνικών εταιρειών. Παρόλα αυτά η ληστεία κράτους, εκκλήσις κι αφεντικών είναι νόμιμη, δομική, συστηματική κι αμείλικτη. Πολλοί ληστές από αυτήν την κάστα δεν δίνονται σχεδόν ποτέ κι άμα διωχθούν δεν θα πάθουν και τίποτα. Απολαμβάνουν αμνηστία, προνόμια, έχουν τα δημοσιογραφικά κυκλώματα, την αστυνομική και δικαστική συμμορία με το μέρος τους, έχουν τον νόμο με το μέρος τους. Τη στιγμή που μεγαλοεπιχειρηματίες, εφοπλιστές και πολιτικοί, απαλλάσσονται, αθώνονται κι αποφυλακίζονται, εκατοντάδες φτωχοδιάβολοι σέρνονται σε δίκες, μετρούν ποινές σαν κομπολόγια και στοιβάζονται σε φυλακές. Φυσικά όλα τα παραπάνω δεν είναι λόγια αέρα. Για παράδειγμα το σκάνδαλο του βατοπεδίου αρχειοθετήθηκε, ενώ πρόσφατα ο Τσουκάτος του πασοκ αθώθηκε για τις μίζες ενός εκατομμυρίου ευρώ από την siemens. «Οπότε σημασία δεν έχει τι κάνεις, αλλά το ποιος είσαι.

Είσαι τοξικοεξαρτημένος ή κατέχεις μικροποσόττες ναρκωτικών; Μέσα! Είσαι εφοπλιστής και μεταφέρεις τόνους ναρκωτικών; Έξω! Είσαι ο τάδε άνεργος και χρωστάς λίγα ευρώ στο δημόσιο; Μέσα! Είσαι ο Αριστείδης Φλώρος στέλεχος επιχειρηματικού ομίλου και έχεις υπεξαίρεσει 256 εκατομμύρια ευρώ; Μα φυσικά έξω! Είσαι αναρχικός και αμφισβητείς το σύστημα; Μέσα! Είσαι μπάτσος και εκτελείς δεκαπεντάχρονους αναρχικούς; Φυσικά έξω! Είσαι γυναίκα και αντιστέκεται στον βιασμό σου; Μέσα! Είσαι επιχειρηματίας μέγας μαστροπός; Έξω! ...και τα αντιπαραδείγματα δεν τελειώνουν.» Αυτά είναι αυτούσια τα λόγια ενός συντρόφου μας, του Χρ. Κορτέση που βρίσκεται στη φυλακή από τον Ιούλη του 2019 επειδή, όντας φτωχός, τόλμησε να κλέψει οικοδομικά υλικά για την εργασία του από μια πολυεθνική.

Τέλος, όταν λένε **τάξη** εννοούν **πόλεμο**. Όσοι νομίζουν πως οι εκκενώσεις των καταλήψεων και η έντονη παρουσία των μπάτσων στοχεύει αποκλειστικά τους αναρχικούς πλανιούνται οικτρά. Η αστυνομοκρατία είναι στρατιωτικές ασκήσεις στην πόλη ενός στρατού που πρέπει να είναι έτοιμος όταν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων, της υποτίμησης της εργασίας, της απαξίωσης των δημόσιων υποδομών, σφίξουν σαν μέγκην στο λαιμό μας. Το αυταρχικό κράτος θα είναι εκεί να επιβάλλει τον αποκλεισμό μας από την δημόσια υγεία και εκπαίδευση αλλά και την πειθαρχία στα εργασιακά κάτεργα και στην καθημερινότητά μας. Έχουν ξαμολήσει τα σώματα ασφαλείας, εισβάλλουν σε κινηματογράφους και συλλαμβάνουν ανήλικους, μπουκάρουν σε χώρους διασκέδασης και ξεφτιλίζουν τους παρευρισκόμενους, επιβάλλουν καθεστώς υποταγής σε τοπικές κοινωνίες που αντιστέκονται στο ξεπούλημα και στην καταστροφή των τόπων τους, βασανίζουν και απαγάγουν ανθρώπους που θεωρούν ύποπτους. Το αυταρχικό κράτος κάνει εξαγγελίες για 1200 προσλήψεις μπάτσων και 2000 επαγγελματιών οπλιτών (μισθοφόρων), ετοιμάζοντας νέες μονάδες καταστολής, θωρακίζοντας το νομικό οπλοστάσιο τους με νέους ποινικούς κώδικες, παραβλέποντας επιμελώς την επαρκή στελέχωση στα νοσοκομεία, τις δομές κοινωνικής πρόνοιας, τα σχολεία... **2** Είναι αφελής και κοντόφθαλμος όποιος πιστεύει πως η αστυνομοκρατία και το δόγμα «νόμος και τάξη» θα μας κάνει να νιώσουμε ασφαλείς μέσα στην επισφάλεια της ανεργίας και της εργασιακής μας εκμετάλλευσης, της λεπλασίας της φύσης, των φοροληστρικών επιδρομών, των υψηλών ενοικίων...

Παρόλα αυτά για τους δημοσιογράφους, αυτούς τους έμμισθους ρουφιάνους, τους εξωτερικούς συνεργάτες της κυβέρνησης, που επικροτούσαν τα μνημόνια ως «αναγκαίο κακό», που δέχονται παχυλές κρατικές επιχορηγήσεις, που απαλλάσσονται από χρωστούμενα, όλα είναι μέλι γάλα, αν εξαιρέσεις τους αναρχικούς και τους μετανάστες. Προκλητικά συνεχίζουν στο ίδιο βιολί, συνεχίζουν να μας λένε πως τα μόνα προβλήματα στη ζωή μας είναι τα Εξάρχεια και οι καταλήψεις, τη στιγμή που δεν αναφέρουν τίποτα για τα σχολεία χωρίς δασκάλους και τα νοσοκομεία χωρίς γιατρούς και εξοπλισμό. Από το πρωί ως το βράδυ συνεχίζουν να αναφέρονται στην εγκληματικότητα και στους τοξικομανείς στο κέντρο της Αθήνας, την ίδια στιγμή που τεχνηέντως θάβουν τις συλλήψεις λιμενικών και επιχειρηματιών για χρηματισμό και λαθρεμπόριο στο λιμάνι Θεσσαλονίκης. Είναι βέβαια τα ίδια κανάλια που προσπάθησαν να βαφτίσουν τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου ως αποτέλεσμα επεισοδίων, να μετατρέψουν τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα σε οπαδικό ζήτημα, να μας πείσουν ότι το χρέος είναι βιώσιμο κι αν δεν είναι βιώσιμο τότε είναι δικός μας. Είναι τα ίδια κανάλια που προώθησαν κι ανέθρεψαν τους νεοαζι της χρυσής αυγής ... και τα παραδείγματα είναι αμέτρητα. Ο ρόλος τους ήταν, είναι και θα είναι ο ίδιος: η προσπάθεια της απόλυτης αποχαύνωσης, της συγκάλυψης των πραγματικών και ουσιαστικών προβλημάτων, της υπεράσπισης των μονοπωλίων και των μεγάλων συμφερόντων. Ο βομβαρδισμός με την τηλεοπτική σαβούρα των πρωινάδικων, των ριάλιτι και των δελτίων τρόμου αποσκοπεί σε «ταχύρρυθμη» κοινωνική αποβλάκωση και απονεύρωση. Και είναι απόλυτα λογικό αν δούμε ποιοι είναι οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ και τι οργανικές σχέσεις έχουν με τους πολιτικούς. **3**

1 Η ανάπτυξη λεπλατεί: στα Ανατολικά Άγραφα και σε άλλες περιοχές της χώρας όπου συνεχίζουν όλο και πιο εντατικά να καταστρέφουν και να δηλητηριάζουν με οπλισμένο σκυρόδεμα αμέτρητα χιλιόμετρα παρθένων κορυφογραμμών, να ξεριζώνουν αναρίθμητα δέντρα, να σκάβουν και να φυτεύουν υπερεράστιες ανεμογεννήτριες. Στην Λευκίμμη Κερκύρας, όπου η περιοχή προορίζεται για χαβούζα της τουριστικής ανάπτυξης, ο βορράς του νησιού ένα απέραντο ξενοδοχείο και ο νότος μια απέραντη χωματερή. Στον Βόλο με τις προσπάθειες ιδιωτικοποίησης του νερού από τον δήμαρχο - μαφιόζο Μπέο και της κερδοσκοπικής κουστωδίας του. Στην Ήπειρο, όπου η καταστροφή του φυσικού πλούτου προς όφελος των εξορύξεων πετρελαίου είναι προ των πυλών, λες και μετά τις εξορύξεις θα πληρώνουμε φθηνότερα την βενζίνη.

2 Ο νέος ποινικός κώδικας εκτός των άλλων αναφέρει ότι θα χρειάζεται να κάνουμε αιτήσεις για πορείες λες και οι κοινωνικές διαμαρτυρίες είναι από αυτά τα γελοία επιδόματα του ΟΑΕΔ.

3. Ο Μαρινάκης ο οποίος μετά την πλήρη αγορά του ΔΟΛ έχει στην κατοχή του Τα Νέα, το Βήμα, το Μεγα, τον ραδιοφωνικό σταθμό ΒΗΜΑ και η επιρροή του φτάνει σε διάφορα διαδικτυακά σάιτ. Ο Βαρδινογιάννης ο οποίος κατέχει το 47% του STAR, ενώ ταυτόχρονα το 74% του ALPHA. Ο Αλαφούζος ο οποίος κατέχει τον ΣΚΑΙ -τον καλύτερο εκπρόσωπο τύπου της κυβέρνησης, ενώ το OPEN βρίσκεται στα χέρια του Σαββίδη. Πέντε με έξι βρικόλακες βιομήχανοι κι εφοπλιστές οι οποίοι συναγωνίζονται για τον ποιος θα γίνει πρώτος Μπερλουσκόνι, κατέχουν τον βασικό κορμό των ΜΜΕ των οποίων κάθε άλλο παρά τυχαίες δεν είναι οι σχέσεις με την εκάστοτε κυβέρνηση. Ο Μαρινάκης συνδέεται με την κουμπαριά της Ντόρας Μπακογιάννη ενώ ταυτόχρονα μέλη της οικογένειας Μητσοτάκη απασχολούνται σε επιχειρήσεις του Μαρινάκη. Από την άλλη το αλισβερίσι Αλαφούζου-Μητσοτάκη κρατάει πάρα πολλά χρόνια καθώς υπάρχουν οικονομικο-πολιτικές συναλλαγές από τις αρχές της δεκαετίας 90'. Δεν χρειάζεται να χαλάμε άλλο μελάνι, παρόμοιες σχέσεις διακρίνονται και με τους υπόλοιπους καναλάρχες, πάντα με το αζημίωτο, όπως για παράδειγμα η τελευταία πρόταση της κυβέρνησης για κατάργηση του πόθεν έσχεσ για τους ιδιοκτήτες καναλιών.

II Γιατί πολεμούν τις καταλήψεις Δεν θα πεθάνουμε ποτε- κουφαλα νεκροθαφτη

Οι καταλήψεις είμαστε κομμάτι αυτής της κοινωνίας. Το πρόβλημα τους με εμάς είναι ότι προσπαθούμε να αλλάξουμε συλλογικά και χωρίς αρχηγούς αυτήν την καθημερινότητα. Καταλήψεις είμαστε όλοι εμείς, η ανειδίκευτη εργάτρια οικοδομής, ο ηλεκτρολόγος και ο σιδηράς που δουλεύουμε περιστασιακά αλλά μόνιμα τσακίζουμε το σώμα μας στη δουλειά, ο ντελιβεράς και ο κούριερ που μπουκνώνουμε τη μαυρίλα του δρόμου, η αναπληρώτρια δασκάλα που ζει με το άγχος του διορισμού και ο καθηγητής που διδάσκει σε πέντε διαφορετικά φροντιστήρια, η γραμματέας και η τηλεφωνήτρια που μιλάμε με τόσο κόσμο αλλά νιώθουμε κενό, η σερβιτόρα και ο μάγειρας που τρώμε στη μάπα τις απαιτήσεις αφεντικών και πελατών, ο γραφίστας και η φωτογράφος που κάνουμε χίλιες δυο άλλες δουλειά του ποδαριού, η γεωπόνος και ο εποχιακός αγρότης, η αρχιτεκτόνισσα, ο κασκαντέρ, ο προγραμματιστής, ο άνεργος, η φοιτήτρια, ο μαθητής. Είμαστε όλα αυτά και άλλα πολλά. Σίγουρα όμως δεν είμαστε μπάτσοι, ρουφιάνοι, μαντζαρέοι, αφεντικά ή τσιράκια των αφεντικών, ντροπές δηλαδή που ονομάστηκαν δουλειές.

Οι λόγοι των εκκενώσεων των καταλήψεων, που παρουσιάζει η άρχουσα πολιτική και οικονομική τάξη μέσα από την χούντα του θεάματος, είναι φτηνοί και χυδαίοι, όπως είναι και οι ίδιοι. Διασπείρουν πως στις

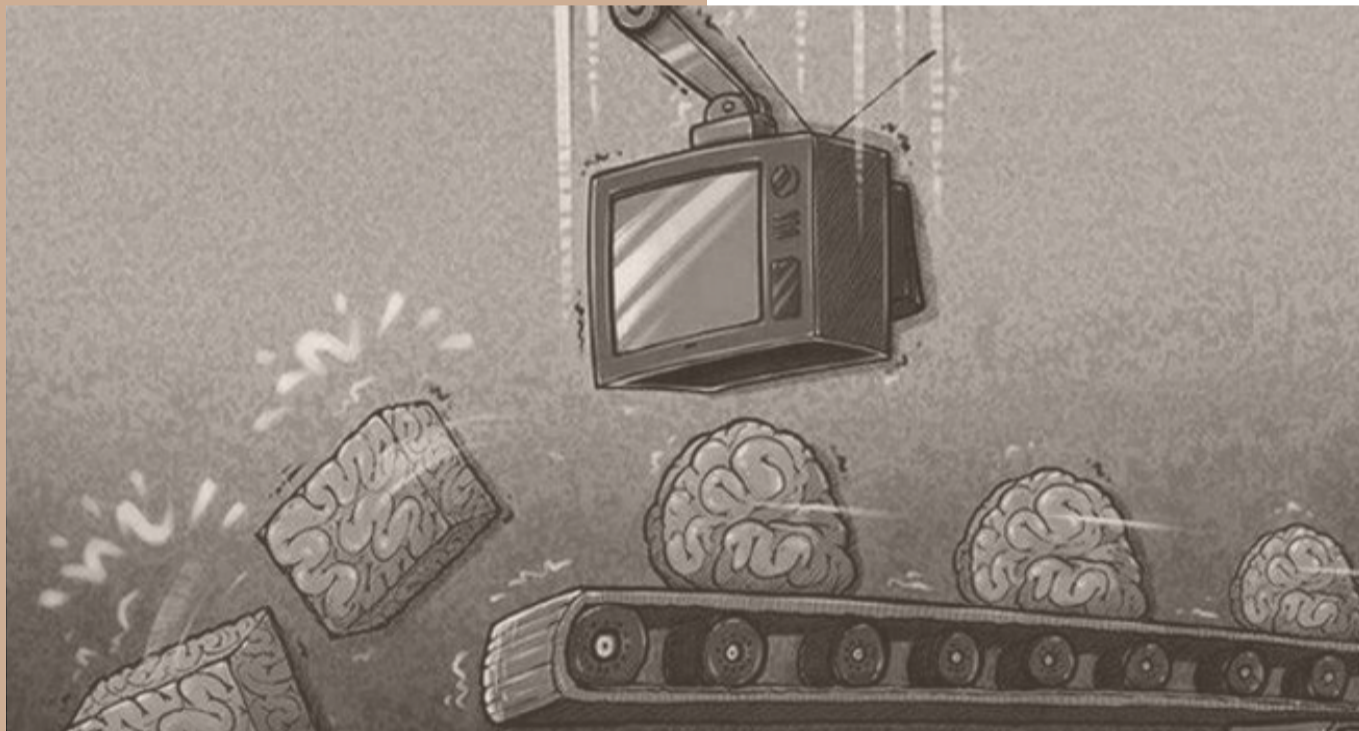
λέω γλυκά. Το ξύλο είναι στοιχείο αναγκαστικότητας. Η άσκηση νόμιμης βίας είναι αυτό που κάνει η Αστυνομία. Φυσικά θα συνεχίσουμε. Θα κάνουμε αυτό» (Βορίδης). Επικαλούνται την προστασία της δημόσιας περιουσίας αυτοί που την ξεπουλούν κάθε στιγμή. Καίνε δάση για να κάνουν τις βίλες και τις επενδύσεις τους, νομοθετούν την περίφραξη παραλιών υπέρ των ξενοδόχων, βγάζουν στο σφυρί του ΤΑΙΠΕΔ οποιαδήποτε δημόσια επιχείρηση. Μας παρουσιάζουν ως «κρησφύγετα αντιεξουσιαστών», ενώ εμείς δεν έχουμε τίποτα να κρύψουμε. Κάνουμε προβολές, θεατρικές παραστάσεις, ανοιχτές συζητήσεις, πορείες, συγκεντρώσεις, συναυλίες, εκδηλώσεις... για να έρχεται η κοινωνία σε εμάς και εμείς σε αυτήν. Είμαστε ανοιχτοί χώροι. Κρησφύγετα έχουν αυτοί που διαμένουν στα πανάκριβα προάστια, πίσω από πανύψηλες μάντρες, περιτριγυρισμένοι από κάμερες και μπάτσους για να μένουν μακριά από την «πλέμπα», αλλά και γιατί, δικαιολογημένα, φοβούνται την οργή μας. Ναι είμαστε αντιεξουσιαστές. Ενάντια σε κάθε εξουσία που σπέρνει μίσση, πόνο και αδικία. Ενάντια σε κάθε εξουσία που λεπτατεί ζωές και φύση. Ενάντια στην εξουσία της πατριαρχίας που διαχωρίζει, κακοποιεί, βιάζει και δολοφονεί γυναίκες.

Ο νεοφιλελές συρφετός, πολιτικών, δημοσιογράφων, μπάτσων κλπ υστερούν ηθικού παραστήματος σε

Γνωρίζουν πως είμαστε στην πρώτη γραμμή του αγώνα, μαζί με πολλούς και πολλές άλλες. Στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια σε αυτό που βροντοφωνάζουμε, σε έναν κόσμο οργανωμένης σήψης. Εισβάλλουν στις καταλήψεις για να μας αποπροσανατολίσουν από τα πραγματικά προβλήματα της επιβίωσης μας. Τα δελτία ειδήσεων, η χούντα του θεάματος, η οικονομική ελίτ και η πολιτική τάξη ταΐζουν τους πιστούς ψηφοφόρους με κουτόχορτο. Λυσσασμένα φωνάζουν σιωπήστε για τα πραγματικά σας καθημερινά προβλήματα, κατηγορείστε τους πρόσφυγες και τους μετανάστες που θαλασσοπνίγονται. Φοβηθείτε τους καταλήψεις και τις καταλήψεις, που αγωνίζονται. Διασκεδάστε με τα τηλεοπτικά σκουπίδια που σας προσφέρουμε απλόχερα. Τρομοκρατηθείτε από τους ένοπλους αγωνιστές και νιώστε ασφαλείς με τις εικόνες των παρατεταγμένων ΜΑΤ σε διάφορα σημεία της πόλης και ενίοτε στα πανεπιστήμια. Βρίσκουν πρόθυμα στόματα «νοικοκυραίων», ταϊσμένα με τηλεοπτικά σκουπίδια, με δελτία παραπληροφόρησης και τρόμου, με ρουσφέτια, και αμορφωσιά, που παπαγαλίζουν αυτά που λένε οι δυνάστες τους. Και στο πλευρό τους έχουν πάντα τα μεσαία και μεγάλα αφεντικά αλλά και όσους φαντασιώνονται ότι θα ανελιχθούν σε αυτή τη θέση.

Και στο επίκεντρο όλων αυτών, σαν πέπλο που θα νομιμοποιήσει τις βρομιές τους, κυριαρχεί η ανάπτυξη. Μια ανάπτυξη που θα μετατρέψει το κέντρο της πόλης σε ένα τεράστιο λούνα παρκ κατανάλωσης και που θα το υπηρετεί ένα ακόμα μεγαλύτερο κότεργο υποτιμημένης εργασίας. Το θεματικό τους πάρκο, που αποτελεί παράδεισο για την τουριστική βιομηχανία και τους επενδυτές, είναι στην ουσία μια πόλη φυλακή, μια πόλη που εκτοπίζει τον φτωχό και δυνητικά επικίνδυνο να εκραγεί πληθυσμό. Μια πόλη στην οποία η τουρίστες και η ντόπια μεσαία τάξη θα καταναλώνουν απρόσκοπτα και εμείς οι εργαζόμενοι θα πρέπει να τους υπηρετούμε με σκυμμένο το κεφάλι.

Και όμως στον παγωμένο κόσμο του νόμου και της τάξης, οι φλόγες της αντίστασης, της αλληλεγγύης και του αγώνα ζεσταίνουν τα κορμιά και τις σκέψεις μας. Αυτές τις φλόγες βλέπουμε να ξυπνάνε μέσα από τη δράση των γυναικών που έδωσαν μια άλλη νότα στην παρέλαση, από την κοινωνική αλληλεγγύη στην υπόθεση του μικρού Παναγιώτη Ραφαήλ, από τους αγώνες των μαθητών στο Βόλο που διαδηλώνουν ενάντια στα κάψιμο των σκουπιδιών. Μέσα από αυτή την επίθεση που δεχόμαστε καταλαβαίνουμε ότι ο μόνος τρόπος για να αντισταθούμε στην καταστολή είναι το να ενώσουμε τους αγώνες μας. Το γκλομπ του μπάτσου και το μικρόφωνο του δημοσιογράφου θα χάσουν την δύναμη τους όταν ο φοιτητής συνταχθεί με την εργάτρια, όταν ο άνεργος συναντηθεί με τη μαθήτριά, όταν καταλήψεις θα είμαστε όλες και όλοι που αγωνιζόμαστε για τη ζωή μας ενάντια σ' αυτούς που παίρνουν αποφάσεις για εμάς, χωρίς εμάς και εις βάρος μας. Να είναι σίγουροι πως όσο δυναμώνει η καταίγιδα της καταστολής θα δυναμώνουν και οι ρίζες της αντίστασης, οι ρίζες της αυτο-οργάνωσης και της αλληλεγγύης, της συλλογικής ζωής και της ισότητας, της άρνησης του χρήματος και της ανταλλαγής, της αντιεξουσίας και της συντροφικότητας. Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, τα κινήματα, οι αντιμνημονιακές απεργίες και οι αγώνες την περίοδο 2010-2012 δεν είναι μακριά. Τα κίτρινα γιλέκα στη Γαλλία και ο εξεγερμένος λαός της Χιλής, του Λιβάνου, της Βολιβίας, του Χονγκ Κονγκ, του Ιρακ θα μπορούσαν να είναι εικόνες από το δικό μας μέλλον κοινοκτημοσύνης. Μέσα κι έξω από τις καταλήψεις χτίζουμε και παλεύουμε για μια κοινωνία χωρίς διακρίσεις και εξουσία, χωρίς πλούσιες και φτωχές, χωρίς ανώτερους και κατώτερες, χωρίς έχοντες και μη έχοντες.

καταλήψεις γίνεται εμπόριο ναρκωτικών. Η υπόθεση με το Νοορ 1, συμφερόντων Μαρινάκη, και οι σχεδόν δύο τόνοι πρέζας που μετέφερε όπως και η υπόθεση με τα 700 κιλά κοκαΐνης σε πλοίο του εφοπλιστή Κούστα δεν αφήνουν αμφιβολίες για το ποιοι είναι οι χοντρές νταβάνες ναρκωτικών και ποιοι ελέγχουν τα δίκτυα του λιανό-ναρκεμπορίου. Γελάει και ο κάθε πικραμένος με το γεγονός πως ενώ το κράτος έκτισε με τσιμεντόλιθους τις πόρτες και τα παράθυρα της κατάληψης Βανκούμπερ, το εμπόριο πρέζας στον διπλανό δρόμο «ζει και βασιλεύει» υπό τα άγρυπνα μάτια της ελληνικής αστυνομίας. Βαπτίζουν τα κράνη, τις αντιασφυξιογόνες μάσκες και τις σημαίες «πολεμοφόδια του συριακού στρατού», επιχειρώντας να μας παρουσιάσουν ως οπαδούς της τυφλής βίας και τρομοκράτες. Ποιοί; Αυτοί που έχουν παραδώσει απλόχερα χώρο στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ, που έχουν στρατηγικούς συμμάχους τα κράτη του Ισραήλ και της Αιγύπτου. Αυτοί που χτίζουν στρατόπεδα συγκέντρωσης για μετανάστες σε όλη την ελληνική επικράτεια. Αυτοί που έχουν μετατρέψει το κέντρο σε ένα απέραντο στρατόπεδο με αιμοδιψείς μπάτσους και τη γειτονιά των εξαρχειών σε ζώνη κατοχής. Αυτοί που έδωσαν εντολή, λίγες μέρες πριν την επέτειο του πολυτεχνείου, να κάνουν αναπαράσταση του 1973 έξω από την ΑΣΣΟΕ. Αυτοί που δηλώνουν πως «η επιβολή του νόμου εμπεριέχει στοιχεία αναγκαστικότητας -το

σχέση με εμάς, τον κόσμο του αγώνα. Η θέση από την οποία μιλάνε για το δόγμα «νόμος και τάξη» είναι μέσα από τον βάλτο της διαφθοράς και της διαπλοκής. Αν εφαρμόσουν το «δόγμα νόμος και τάξη» στα μούτρα τους, τότε ο κόσμος μπορεί να γίνει λίγο καλύτερος. Δεν θα υπήρχαν βουλευτές που τηλεφωνούν σε δικαστές για να επισπεύσουν τις υποθέσεις τους και πραιτοριανοί που απαγάγουν μέλη αριστερών φοιτητικών οργανώσεων. Τα στελέχη της Εταιρεία Ακινήτων του Δημοσίου (ΕΤΑΔ ΑΕ) δεν θα παραχωρούσαν κτίριο 3.000 τ.μ. στην αλυσίδα σούπερ μάρκετ «ΑΒ Βασιλόπουλος». Δεν θα λεπτατούσε το δάσος Σκουριών στην Χαλκιδική η El Dorado Gold. Δεν θα είχαν χαθεί τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων στο τζογάρισμα. Για να πούμε κάποια που έρχονται πρόχειρα στο μυαλό μας... Αυτοί που μιλούν για εμάς, τις καταλήψεις, με τόσο μένος είναι «αρχιερείς» της διαπλοκής, του ρουσφετιού, του σκοταδισμού, αδιάστακτα συμφεροντολόγοι και άπληστα διψασμένοι για χρήμα, εξουσία και οπαδούς. Η ανηθικότητά και η υποκρισία τους, δεν έχει πάτο. Όλοι αυτοί υπέγραψαν και θα υπογράφουν μνημόνια με τα δύο χέρια.

Το που αποσκοπεί αυτό το «κυνήγι μαγισσών» και οι εκκενώσεις και τα τηλεσίγραφα που στέλνονται στις καταλήψεις είναι η φήμωση και η αποδυνάμωση του κόσμου που αγωνίζεται ενάντια στη δικτατορία της αγοράς.

Στις γειτονιές μας υπάρχουν τρεις καταλήψεις. Η κατάληψη Πάτμου και Καραβία στα Κάτω Πατήσια, η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη πάνω από την πλατεία Αμερικής και το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω – Κάτω Πατησίων, που είναι κατάληψη από το 1996 και βρίσκεται στην συμβολή των οδών Νάξου 75 και Κρασσά, πάνω από την πλατεία Κολιάτσου.

Η κατάληψη δεν είναι απλά ένα «τζάμπα» σπίτι, αλλά είναι η έμπρακτη αμφισβήτηση του θεσμού της ιδιοκτησίας. Είναι μια πράξη «αρπαγής» που έρχεται σε σύγκρουση με την οικονομία της αγοράς και τους αστικούς νόμους που την προστατεύουν. Είναι η ζωντανή απόδειξη ότι υπάρχει λύση στο πρόβλημα της στέγης, απάντηση στον εκβιασμό του ενοικίου και την απειλή της έξωσης. Παράλληλα είναι η απαλλοτρίωση του κλεμμένου χρόνου μας από τα αφεντικά. Όταν από μικρά μας έμαθαν ότι «χρόνος=χρήμα», εμείς λέμε ότι με τους ρυθμούς που μας επιβάλλουν, με την εντατικοποίηση της εργασίας, πρώτον ότι ο χρόνος δε μας φτάνει και δεύτερο, θέλουμε χρόνο για να ερωτευτούμε και όχι να καταναλώσουμε. Χρειαζόμαστε χώρους που να λειτουργούν αντιεμπορευματικά, ανάσες σε μια πόλη όπου το κεφάλαιο και η λογική του κέρδους φαίνεται να την έχουν αποικήσει καθολικά. Η κατάληψη είναι έμπρακτη κριτική στην κοινωνία που βασιλεύει η δύναμη του χρήματος, η ατομική ιδιοκτησία, η μοναξιά και η αυτοπροβολή των social media, ο παρτακισμός, η ανισότητα, οι φιλελεύθερες αξίες και η χριστιανική ηθική. Ήδη από τη δεκαετία του '80 οι καταλήψεις στέγης και στεκιών σε διάφορα σημεία της Ελλάδας έβαλαν το ζήτημα της συλλογικής ζωής και αντίστασης.

Οι καταλήψεις, που για το αστικό δίκαιο είναι παράνομες, σε μόνιμη βάση είναι αντιμέτωπες με ιδιοκτήτες, μπάτσους κι εργολάβους. Παρ' όλα αυτά συνεχίζουν να συμβαίνουν κόντρα στον καιρό. Κάνοντας καταλήψεις βγάζουμε την γλώσσα στους δυνάστες της ζωής μας και λέμε πως οι ιδέες μας είναι το άσυλό μας. Έτσι και εμείς

(και οι γενιές πριν από εμάς) καταλαμβάνουμε το -για τουλάχιστον 15 χρόνια εγκαταλελειμμένο- κτήμα της οδού Νάξου από τις 14 Σεπτεμβρίου του 1996.

Το στέκι είναι ένα εργαστήρι αμφισβήτησης και ένας πυρήνας συλλογικής αντίστασης.

Μέσα στο στέκι στεγάζουμε τα όνειρα, τις επιθυμίες για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τις αρνήσεις μας στις καπιταλιστικές σχέσεις και ρόλους. Δίπλα σε όσες αντιστέκονται, στήνουμε αναχώματα στην υποτίμηση των ζώων μας, στην καθημερινή βαρβαρότητα, τον ρατσισμό, την μισαλλοδοξία, στον φασισμό, την πατριαρχία και τον σεξισμό. Μιλάμε ενάντια στον κυρίαρχο λόγο της χούντας του θεάματος, που συκοφαντεί αγωνιστές, αποκρύπτει αγώνες, διαστρεβλώνει γεγονότα, ρίχνει στάχτη στα μάτια των αποκαυλωμένων τηλεθεατών. Με τις δράσεις μας (πορείες, προβολές ταινιών, κείμενα, αφίσες, συγκεντρώσεις, εφημερίδες, θεματικές ομάδες, εκδηλώσεις κλπ.) κοινωνικοποιούμε τις ιδέες μας και κάνουμε το στέκι την αφετηρία της προπαγάνδας μας, είτε ενάντια σ' αυτούς που υπερασπίζονται την κατεστημένη τάξη πραγμάτων, είτε σε αυτούς που, σαν και εμάς, πλήττονται από αυτή και θέλουν να την πολεμήσουν. Δεν έχουμε τη ψευδαίσθηση ότι η κατάληψη μας αποτελεί χώρο ελευθερίας σε μια πόλη φυλακή, όμως είναι μια νησίδα αντίστασης.

Το στέκι είναι ένας αυτοδιαχειριζόμενος πολιτικός χώρος σε κατειλημμένο έδαφος.

Ανοίγουμε σταθερά τις πόρτες του στη γειτονιά κάθε Τρίτη εκτός απροόπτου από τις 20:30 έως τις 23:00. Ανοίγουμε για όποιον και όποια θέλει να επισκεφτεί και να χρησιμοποιήσει τη δανειστική βιβλιοθήκη, να βρει έντυπα, βιβλία αφίσες και προκηρύξεις που προωθούν έναν διαφορετικό από τον κυρίαρχο λόγο ή απλά να περάσει για μια επαφή. Γιατί είναι όμορφο και απαραίτητο να μπορούμε απλά να πίνουμε την μπύρα μας, βάζοντας λεφτά σε ένα κουτί και χωρίς να πρέπει να μας

σερβίρει μια κακοπληρωμένη σερβιτόρα, δηλαδή, έξω από τις σχέσεις της εκμετάλλευσης και του κέρδους. Η κάλυψη των οικονομικών αναγκών του στεκιού γίνεται από τις τακτικές ή άτακτες συνδρομές των μελών της συνέλευσης και επιλέγουμε ο,τι πωλείται μέσα στο στέκι να το δίνουμε με ελεύθερη συνεισφορά καθώς και όποια οικονομική στήριξη ζητήσουμε να γίνεται στο ίδιο πλαίσιο μακριά από τη λογική του κέρδους.

Είμαστε εδώ για να μοιραστούμε το χρόνο μας δημιουργικά, να μιλήσουμε για τα καθημερινά προβλήματά μας και να σκεφτούμε τους συλλογικούς τρόπους για να τα λύσουμε. Είμαστε εδώ γιατί θεωρούμε ότι η κοινωνικοποίηση και η δοκιμασία των απόψεων μας είναι απαραίτητη στο δημόσιο χώρο - έξω από τη σφαίρα του ιδιωτικού. Επιχειρούμε και δοκιμάζουμε μια άλλη μορφή οργάνωσης των ανθρώπων βασισμένη στην αυτοοργάνωση, την ιστιμία, την αυτοδέσμευση. Η κατάληψη είναι ένας χώρος που όλοι είμαστε ίσοι, ο ένας απέναντι στην άλλη. Υπάρχουμε μέσα από σχέσεις συντροφικές, είμαστε ελεύθερες να υπάρχουμε με τη διαφορετικότητά μας. Παίρνουμε αποφάσεις κάνοντας συνελεύσεις και συζητώντας όλοι και όλες μαζί. Δεν έχουμε αρχηγούς και συμμετέχουμε ισότιμα στις συνελεύσεις. Δεσμευόμαστε απέναντι στους εαυτούς και τις εαυτές μας και αναλαμβάνουμε ευθύνες για να φέρουμε εις πέρας την λειτουργία της κατάληψης. Η αυτοδιαχείριση ξεφεύγει από τα στενά όρια της «απλής διαχείρισης» ήδη υπάρχοντων πόρων, θέτοντας δυναμικά το ζήτημα «να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας», μετρώντας την αποτελεσματικότητα των κοινών μας αποφάσεων.

Το στέκι είναι ανοιχτό, είναι εδώ και θα συνεχίσει να είναι, κόντρα στους καιρούς και σε κάθε τελεσίγραφο. Γιατί το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω – Κάτω Πατησίων, όπως και κάθε στέκι και κατάληψη, είναι κάτι πολύ περισσότερο από τους τοίχους, τις μάντρες, τους κήπους και την υλικοτεχνική του υποδομή. **Είναι οι ψυχές και τα σώματά μας** και αυτά, μαζί με την κοινωνική αλληλεγγύη, είναι η ισχυρότερη προστασία και εγγύηση ότι θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε, να φωνάζουμε, να ενοχλούμε και να είμαστε επικίνδυνοι. Γιατί αυτό που είναι το στέκι, οι σχέσεις που έχουν χτίσει τους τοίχους του, δεν εκκενώνονται, δεν κατεδαφίζονται και δεν καταλαμβάνονται από κανένα κράτος και καμία εξουσία. Αντιθέτως ξεχύνονται και πολλαπλασιάζονται, καταλαμβάνουν και άλλα μυαλά και άλλες ψυχές **μέχρι να μπορούμε σε όλα τα άδεια σπίτια...**